

INHOUD

Wesp	7
Paulo	25
Tijdens het einde	35
Het verplaatsen van bomen	51
Dienaren van armageddon	65
Het lijden van alles	75
De rondvaartboot	87
Scarfader	99
[Kaiser]	133
Je broer	147
Het galmen	157
Het leven van Martin Kobe	163

WESP

Door het geblindeerde raam van de bus zie ik denken, jerrycans, landbouwplastic, olievaten, petflessen, een bult cement en flitsen van het meer. Voordat de chauffeur terugschakelt, weet ik of de bocht naar links of naar rechts gaat, de doordraaier of juist die ene waarin snelheid gemaakt kan worden. Ik weet dat de geur van gedroogde naalden steeds meer mixt met benzine, motorolie, soldeertin, aceton en gesmolten elektriciteitssnoer. Nu ruik ik alleen de JJI nog en de bezwete leren jacks van mannen die hier voor mij zaten.

De chauffeur trekt hard op waardoor ik stuiter op het stoeltje – ze vinden thuisbrengen een overdreven service. Lekker balen voor ze, meisjes van zestien mogen ze niet zomaar toedeledokie met een chipkaart van een tientje buiten de deur zetten. In mijn broekzak prikt het cadeautje voor Missane, een ke-

ramieken hanger in de vorm van een wesp, gekocht met mijn psycholoog Carlos tijdens een middag begeleid verlof. De hanger is zwaar, maar licht genoeg om een hele dag te dragen. Lief, maar toch bad-ass.

De chauffeur remt extra stevig. Achter het getinte glas ligt het terrein van mijn oom te baden in een mosgroene zon. Ik zie het kleine woonhuis, de halfronde werkplaats van golfplaten en het kiezelstrandje. Op een drafje rent mijn oom naar de bus, terwijl hij zijn handen afveegt aan zijn overall. Ik hoorde hem vaak schreeuwen als ze zeiden dat zijn ID verlopen was of dat hij de peren niet had aangemeld die hij mij wilde geven. Ik lach als hij struikelt. Mijn oom is oké.

Ik voel de zon en ruik de materialen die nodig zijn om buitenboordmotoren te laten lopen. Mijn oom wil me fijnknijpen als ik uitstap, maar eerst moet hij tekenen bij de chauffeur, alsof ik een DHL-pakketje ben. Wanneer de bus slippend optrekt in het zand, bokst hij tegen mijn schouder, legt de ruwe boog van zijn duim en wijsvinger in mijn nek en leidt me naar een aluminium bootje dat op z'n kop in het onkruid ligt. Hij fluit op zijn vingers. Zijn mondhoeken worden zwart van het smeer.

Uit het gat van de achterdeur komt Missane, twee borden in haar handen, een derde balanceert op haar onderarm. Ze draagt een T-shirt met oogbolleten dat ik niet ken.

Als ze bij ons is, pakt mijn oom een bord en zet het op mijn schoot. 'Verrassing!'

Missane weet even niet hoe ze moet zitten, zo dicht bij mij.

‘Artisjokkenharten,’ zegt mijn oom. ‘Die heb je lang niet gehad hè?’

Ik neem een hap en proef het licht zure en het zoute, het drassige en de zachte smaak van plas. ‘Hé,’ zeg ik.

Missane gaat zitten op het laatste vrije stuk aluminium. Ze snijdt kleine stukjes kleiner.

‘Vijf sterren,’ zegt mijn oom bij zijn eerste hap. ‘Ik heb Chelsey artisjok leren eten. Als je vroeg artisjok lust, dan zijn spruiten en witlof later geen probleem.’ Hij tikt met zijn vork op een van de grauwwitte vouwsels. ‘Mijn plannetje werkte te goed.’ De vork wijst naar mij. ‘Op een gegeven moment wilde ze niks anders dan artisjokken.’ Hij lacht en smaakt.

Missane en ik hebben elkaar zes maanden niet gezien. Ik pas ervoor op haar arm te raken met de mijne.

‘Het is goed dat ze weer buiten is. Ik ga ervoor zorgen dat ze niet nog een keer in de fout gaat.’

Missane slikt een te grote hap door en sluit haar ogen van de keelkramp.

‘Mochten ze een prijs uitreiken voor de beste opvoeder, dan zeg ik niet dat ze mij moeten hebben, maar ik zal er alles aan doen om te voorkomen dat ze teruggestuurd wordt naar dat magazijn.’

‘Uiteindelijk viel het allemaal mee,’ zeg ik.

‘Achteraf ja,’ broemt mijn oom. Daarna zijn we stil

en horen alleen het zompige kauwen, de kolonie spreuwen en het kloenken van de aluminium romp als Missane verzit.

De justitiële jeugdrichting lijkt minder op een magazijn dan de werkplaats hier. De deuren hebben leeds en er zijn piepende detectiepoortjes. Halfacht 's ochtends werd ik van mijn cel gehaald zonder dat er kans was te spijbelen. Ik moest naar school en sport en cursussen positief denken, samen eten en bij Carlos In Control volgen, een agressieregulatietherapie. Ze sleepten me de hele dag rond, maar mijn oom wil geloven dat ik 24/7 op een plankje lag zoals de bakken bougies, veiligheidskabels, thermostaatkapjes en rubber pakkingen in zijn werkplaats.

Ik eet terwijl hij tegen Missane aan kletst. Ze vergeet te knikken en om de tien seconden verzet ze haar voeten. Ze heeft van die ouderwetse telefoonsnoerkrullen waar iedereen voor valt, maar bij mijn oom werken ze niet. Ik zie haar draaien in een magnetron op 900 watt. Ik kan op stop drukken, maar laat haar een rondje maken en nog een, tot haar huidcellen bubbelen. Dit is wat Carlos geweldsfetisjisme noemt, maar ik weet dat het daar niks mee te maken heeft. Het is gewoon een simpele test van de invloed die ik heb op Missane.

‘Wij willen alleen praten,’ zeg ik tegen mijn oom. ‘Meiden onder elkaar.’

‘Vriendschap is hartstikke belangrijk.’ Hij veegt met zijn vork restjes samen, tilt het bord op en

schuift het eten in zijn mond. ‘Familie ook, maar familie gaat meestal dood.’ Hij loopt naar het huis. Ik heb ontdekt dat ik keihard kan zeggen wat ik wil, zonder dat hij moeilijk gaat doen.

‘Sorry van mijn oom.’

‘Ik kan nooit met ouderen,’ zegt Missane.

Ik zie nu pas dat de oogbollen op haar T-shirt een kerstboom vormen en denk aan de schuimrubberen veiligheidsballen in de boom van de JJI.

Ze begint te ratelen. ‘Eigenlijk zijn ouderen een soort aliens die een taal spreken die bestaat uit Nederlandse woorden, maar totaal iets anders betekenen. Ze zeggen “je moet voor twaalf uur thuis zijn” terwijl ze bedoelen “er zit een gat in de ozonlaag en nu komt er veel te veel uv binnen en de ijsberen gaan eraan en de pinguïns en de mantelbavianen en niet te vergeten het lichtgevend plankton op de bodem van de oceaan en wat is potjan-3-4-5-6-7 nou weer het verschil tussen USB en Thunderbolt”. Zoiets, je weet het nooit.’

We lachen extra hard. Missane gaat liggen op de boot. Door haar krullen heeft ze altijd een kussen bij zich.

Ik voel de hanger op mijn bovenbeen. Ik weet dat ik hem uit mijn zak moet halen en moet geven. Carlos heeft me laten beloven sorry te zeggen, maar alleen als ik het echt meen. Het is belangrijk voor het proces dat ik ontdek wat ik echt voel enzo. ‘Missane?’ Ik bedenk dat ik nooit haar naam zeg. Niet tegen haar.

‘Ja?’

Het liefst zou ik een titanium middenrif hebben voor dit soort momenten.

‘Vet T-shirt.’

Ze legt haar kin op haar borst. ‘Thanks.’

Missane blijft logeren. Ze zwijgt in de fluorescerende slaapzak op een matras naast mijn bed. Ik praat wel wat. Over de armen van Carlos en hoe die zouden zijn als. Over nieuwe first-person shooters, maar niet over Luc, haar baas. Ze blijft slapen omdat ze dat altijd deed. Het zou heel raar zijn als ze naar huis zou gaan.

Voordat ik in de JJI ging wonen maakten we elkaar wakker. We renden het terrein van mijn oom af. Met de flashlights van onze telefoons schenen we eieren op het asfalt. Het huis van de burens ligt honderd meter verderop. We logden in op hun wifi en lieten in chatboxen Amerikaanse jongens in slaapkamers voor ons dansen. We maakten bad-ass foto’s van elkaar, die de volgende ochtend kinderachtig waren en overbelicht. Wanneer er een auto aankwam doken we in de greppel.

Ik vraag me af of we weer gewoon zouden doen als we de trap af zouden sluipen, naar de burens. Ik wil vragen ‘Slaap je?’ of mijn kussen naar haar gooien, maar Carlos zegt dat dit een kritieke fase is in mijn leven, dus staar ik naar de muur en hou mijn mond.

Op het bootje krab ik de *Kinetic Candy* van mijn nagels die ik vanochtend heb opgedaan nadat Missane naar haar bijbaan was vertrokken. In de werkplaats hoor ik mijn oom lange halen maken met een startkoord. Als er een barst in het motorblok zit heeft het geen zin, dan kan de buitenboord worden opgegeven.

Een DAF rijdt het terrein op. Carlos draagt een spiegelende Ray-Ban die hij achter zijn badge zal stoppen wanneer het echte gesprek begint. Missane vindt het oneerlijk dat ik de winkel overval en daarna met hem op uitjes mag. Vroeger had ze ook een psycholoog omdat ze slecht sliep, een mollige vrouw van in de zestig die de Russische toyterriër in haar tas Skittles voerde.

‘Ha Chelsey. Stap in. Heb je er zin in?’

‘Het is jouw feestje.’

‘Begrepen,’ zegt hij en we hobbelen het terrein af. In de buitenspiegel zie ik mijn oom een Yamaha-tweetakt naar buiten dragen.

Ik zit op mijn linkerbil, een beetje naar hem toe. ‘Hoe gaat het op je werk?’

Carlos schakelt naar z’n drie. ‘Dit is mijn werk.’

Ik vind dat hij overdreven professioneel doet.

‘Is het wennen bij je oom?’ vraagt hij.

‘Missane kwam gister langs.’

Hij zet de Ray-Ban op zijn voorhoofd.

‘Het was leuk.’

‘Ben je onze afspraak nagekomen?’

Ik ben zes maanden in therapie, ik weet wat ik

moet zeggen. 'Ik was er nog niet klaar voor. Het voelde niet goed.'

Carlos zet de Ray-Ban weer op zijn neus en zwenkt in z'n vrij over een rotonde. In de bocht zwelt zijn triceps. Ik draai het raam open en zet mijn gympen op het dashboard. De motor pruttelt en de weg maakt chicanes om naaldbomen. In de berm staan uitgeharde profielen van banden. Een mengsel van gesmolten teer en warme dennen waait in mijn gezicht. We houden onze ogen op de zonbevleete weg en stiekem doe ik alsof Carlos mijn vriend is.

'Ik heb een mail van Luc gekregen,' zegt hij.

We rijden het bos uit.

'Hij volgt nazorgsessies bij slachtofferhulp. Misschien is het niet helemaal professioneel om dit te zeggen, maar het gaat goed met hem.' Hij schreeuwt een beetje om boven het ronken van de tweecilinder-minimotor uit te komen. Opeens zwijgt hij.

Vlug haal ik mijn ogen van de spieren in zijn nek.

'Hij weet dat het niet tegen hem was gericht, als persoon. Hij snapt dat je net zo goed iemand anders had kunnen slaan. Dat besef helpt enorm tegen angstaanvallen.' Carlos neemt de afslag naar de stad. 'Hij heeft dat ding van je opgehangen in de winkel.'

Ik denk aan mijn ooms slagtrekker, een gereedschap dat bestaat uit een lange, metalen stang met een gewicht dat erover kan schuiven. De baas van Missane knalde tegen de toonbank nadat ik in zijn knieholte sloeg. Ik heb zijn hoofd nooit geraakt. De

toonbank had van die rvs L-profielen. De aanklager zei dat ik een 'empathisch hiaat' had toen ik over de L-profielen vertelde. Carlos vindt dat ik ongelukkig formuleer.

'Denk je soms dat ik 'm terug wil?'

'Dat ding ben je kwijt.'

Iedereen behandelt me als een malloot, daarom kan ik beter alles wat ik zeg inslikken.

We rijden de stad in richting hartje centrum. Aan het vroege voorsorteren merk ik dat Carlos de weg van tevoren heeft opgezocht, hij is te ijdel om een TomTom in zijn oldtimer te plakken. 'Stijlbreuk' noemt hij dat.

'Dus nu gaan we naar de winkel?'

'Ja,' zegt hij.

'Feest.'

De winkel ligt in een zijstraat. Luc komt achter de toonbank vandaan en opent de draadglazen deur. Ik zie de polyester Xenomorph Warrior, de rekken met games en de flatscreens waarop in-game-beelden spelen. Er is niks veranderd, behalve dat er haken in de muur zijn geschroefd waarop de slagtrekker ligt.

Missane staat achter in de winkel. Ze heft haar kin naar me op en stapelt dozen met controllers.

'Chelsey, ik ben Luc. We kennen elkaar niet echt, maar door...' Zijn ogen schieten naar Carlos. 'Het is vreemd hoe geweld mensen kan samenbrengen. Gevoelsmatig dan. Ik heb de indruk dat ik een beetje